

khổ, túng bán và không tiền ma chay trong khu phố. Đặc biệt khu phố 4 trước đây nổi danh là khu Dốc Sỏi, Ngã Ba Thành, công viên Biên Hùng, trước năm 1995 riêng tệ nạn xã hội có 24 đối tượng hung dữ, đánh chém nhau, 9 hộ chứa cho gái mướn phòng, 11 đối tượng xì ke ma túy, 5 đối tượng hình sự, những người lương thiện làm ăn đi ngang qua khu vực này đều ớn lạnh. Ngày nay khu phố 4 không còn chủ chứa, số xì ke được đưa đi cai nghiện giáo dục cảm hóa, nay khu phố này thuộc diện ổn định, nhân dân phấn khởi, tin tưởng và làm ăn yên ổn, tình làng nghĩa xóm sâu nặng hơn. Vừa qua, khu phố 4 có 100% hộ đạt tiêu chuẩn gia đình văn hóa mới (367/367 hộ). Ông là hạt nhân đoàn kết, chẳng những đối với xã hội được dân mến dân thương, mà ngay trong gia đình cũng đoàn tụ vui vầy, các người con của ông đều lớn lên trong ngoan hiền hiếu thảo.

ĐẶNG MINH HÀN

Nghị lực vượt khó của một phụ nữ bất hạnh

Tưởng không có gì làm chị Lê Thị Nghĩa tuyệt vọng hơn. Đó là vào năm 1992, khi đang mang thai đứa con thứ hai thì chồng chị không may bị tai nạn chết. Lúc này, đứa con đầu mới được 4 tuổi. Không còn gì khác ngoài hai bàn tay trắng, ba mẹ con chị sống trong một căn nhà lá dột nát tại khu 5, thị trấn Trảng Bom. Làm gì bây giờ? Hai mươi tuổi đi bộ đội, sau khi giải ngũ, chị không có nghề nghiệp gì. chỉ có kinh nghiệm chăn nuôi heo từ nhỏ ở quê nhà là huyện Nghi Xuân, tỉnh Hà Tĩnh.

Vậy mà hiện nay chị đã thoát khỏi cảnh đói nghèo, có nhà cửa khang trang, hai con ăn học đầy đủ.

Chị gầy dựng cuộc sống bước đầu bằng hai con heo được một người tốt bụng bán thiếu. Hàng ngày, buổi sáng chị đi mót thức ăn thừa, xin bã hèm cho heo ăn; buổi chiều vào rừng cao su mót từng cành củi khô vác về nấu cám. Đến năm 1995, được quỹ xóa đói giảm nghèo cho mượn 2 triệu đồng, chị tổ chức nấu rượ lấy hèm. Tất cả công sức đều được đổ vào bầy heo. Lúa này bán xong, chị nuôi thêm lúa khác. Một vài con được gầy lên thành heo nái. Từ đây, chị tự túc được heo con, không phải mua nữa. Cứ thế, tích lũy dần, mỗi ngày chị một khá hơn lên. Năm 1997, chị lời được 10 triệu; năm 1998 được 20 triệu. Năm 1999, chị xây nhà gạch rộng 60 mét vuông, có một dãy chuồng heo với ba con heo nái và vài bầy heo thịt.

Chị tâm sự: “Giá heo bấp bênh lắm. Nhưng nếu mình tận dụng được thức ăn và giống thì không bị lỗ. Vốn xóa đói giảm nghèo chỉ như là một cái phao cứu sinh, còn mình thì cố gắng bơi. Tinh thần của tôi là lấy công làm lời. Vào lúc giá heo hơi thấp nhất, mỗi tạ heo, tôi vẫn kiếm lời được một trăm ngàn!”.

Với tôi, đó là bốn phận phải làm...

Anh La Trọng Hội, sinh năm 1954, hiện ở ấp Hưng Hiệp, xã Hưng Lộc, huyện Thống Nhất, được bà con lối xóm ngợi khen là người tốt bụng và gần đây lại là “người có tài nhớ lâu”.

Chuyện xảy ra từ tháng 2-1968. Lúc đó, La Trọng Hội mới 14 tuổi, đi chăn trâu, chứng kiến cảnh xe tăng M48 của lữ đoàn 199 bộ binh Mỹ cật xác một chiến sĩ Giải phóng trên nòng súng, diễu cợt dân làng từ lô 2 Hưng Lộc ra cây xăng ở Quốc lộ 1. Như thường lệ, chiều ấy, xe bò ông Xích lại chở xác đi vào nghĩa địa. Tình cảm sâu lắng của dân làng như ông Sáu Thổ, bà Ủ và cả em thiếu niên La Trọng Hội đã đưa người chiến sĩ tội nghiệp ấy về với lòng đất Hưng Lộc. Trước khi chôn cất, Hội đã cởi bỏ cái vòng dây từ cổ của người chiến

sĩ do lính Mỹ dùng dây mìn Clay-mo cột treo lên nòng pháo.

Hơn 30 năm sau, thời gian đủ để xóa đi các dấu vết, làm đổi thay cảnh quan môi trường và cũng từng ấy thời gian ray rứt lòng anh. Anh chờ đợi một tín hiệu từ người thân của người chiến sĩ cách mạng năm nào. Rồi sự chờ đợi đầy ý nghĩa ấy cũng đã đến vào ngày 28-3-1999. Đứng trên mảnh đất ngày nào, anh định vị, tính toán rồi quyết định. Thật tuyệt! Chỉ có 2 ngày, 6 hài cốt liệt sĩ đã được tìm thấy, trong đó có một xác không có cái vòng dây tội ác nằm riêng lẻ. Gia đình, cơ quan xác nhận đó là liệt sĩ Phạm Minh Hoàng của cơ quan Tuyên huấn phân khu 4, đã anh dũng hy sinh sau khi bắn rơi một máy bay trực thăng và bắn hỏng một căn cầu bay của Mỹ trong trận chống càn bảo vệ căn cứ.

Gặp La Trọng Hội tại nhà riêng, mới thấu hiểu những tình cảm sâu lắng trong anh và lời khen ngợi của bà con lối xóm: “Gà trống nuôi con” ăn học thành tài. Bản thân từng là cán bộ ấp, cán bộ xã trong suốt 16 năm liền và còn là cán bộ quản lý ruộng đất của xã nên anh thông thuộc địa bàn và ghi nhớ từng nơi có mộ liệt sĩ, giúp cho các đơn vị,

gia đình tìm và cải táng hơn 100 hài cốt liệt sĩ.

Đồng cảm với cuộc sống đầy khó khăn của anh, bà Ba Mai, chị dâu của liệt sĩ Phạm Minh Hoàng gửi tặng 3 triệu đồng. Thế nhưng, anh từ chối. Vì thật cảm động, anh nói: “Gần hết bạn bè của tôi đang nằm trên mảnh đất này, tôi xem việc đó là bổn phận phải làm và tôi cảm thấy thanh thản hơn mỗi khi làm được”.

THANH TRÚC

Niềm vui của gia đình thầy giáo *VÕ ANH*

Giải nhất học sinh giỏi môn Anh văn huyện Long Khánh; giải ba cuộc thi học sinh giỏi tỉnh Đồng Nai; 9 năm liền là học sinh giỏi...Đó là kết quả học tập của Võ Thụy Thanh Thảo, cô con gái út của thầy giáo – võ sư Võ Anh và cô Kim Vui. Là cựu thủ môn của đội bóng đá Thừa Thiên – Huế, võ sư Võ Anh vào Đồng Nai làm thầy giáo dạy thể dục tại Trường THCS Xuân Lộc. Yêu nghề, thầy Anh và vợ là nhân viên của trường có mặt hầu hết trong các hoạt động TDTT của huyện và tỉnh. Ở bất kỳ cuộc thi nào do huyện, tỉnh tổ chức, người ta cũng đều thấy mặt của anh chị. Anh khi thì làm trọng tài, khi làm huấn luyện viên. Chị thì lo từng ly nước, viên thuốc cho các vận động viên nhí. Đội tuyển bóng đá nữ của Long Khánh do anh làm huấn

luyện viên đã từng đoạt giải vô địch trong hội thi bóng đá mi ni của tỉnh năm 1998. Đến thăm gia đình, anh chị chỉ nói đến thành tích học tập của hai đứa con với nét mặt rạng rỡ niềm vui. Ngoài cô gái út đã nói ở trên, cậu con trai lớn hiện là sinh viên năm thứ hai khoa Công nghệ thông tin. Khi còn học phổ thông, cậu bé Võ Minh Tâm đã đậu á khoa trong kỳ thi tú tài năm học 1996-1997. Nổi nghiệp cha, năm 15 tuổi, Tâm đã đoạt huy chương vàng môn Taekwondo của tỉnh. Quả thật, đối với thầy Võ Anh và cô Kim Vui, kết quả học tập của hai đứa con và thành tích của học trò là niềm vui lớn nhất. Thành quả học tập của 2 đứa con cũng chính là sự chịu đựng lớn lao của anh chị, bởi với mức thu nhập khiêm tốn từ đồng lương công nhân viên và dạy võ, anh chị đã dồn hết cho con cái.

Tuy đã mười năm “lập nghiệp” trên đất Long Khánh, anh chị vẫn sống trong căn hộ tập thể nhỏ bé phía sau trường. Tài sản đáng giá nhất trong căn nhà là chiếc máy vi tính mà anh chị mua trả góp để làm phương tiện học tập cho hai con. Niềm hạnh phúc của gia đình họ thật đơn giản đẹp như một cụm hoa hồng giữa đời thường.

“Ông loa” vùng xa

Trên 10 năm qua, không chỉ bà con sống tại thị trấn Vĩnh An (huyện Vĩnh Cửu) mà cả ở các vùng đồi, rẫy xung quanh thị trấn đều rất thân quen ông Trần Minh Sáng, 46 tuổi, người thường rong ruổi “trên từng cây số” khắp các lối nương, ngõ rẫy để loan báo đến tận từng nhà, từng người biết được những chủ trương, biện pháp của Nhà nước trong công tác y tế cộng đồng.

Trên 20 năm là cán bộ y tế, khi thị trấn Vĩnh An được thành lập, ông Sáng đảm nhiệm chức vụ trưởng trạm y tế thị trấn. Người ít, việc nhiều, địa bàn rộng, đi lại khó khăn, nhưng ông chẳng nề hà khó khăn mà luôn tích cực, năng nổ trong công tác tuyên truyền về y tế cộng đồng. Ông chưa bao giờ “thích” chứng tỏ vai trò trạm trưởng mà lúc nào cũng đi xuống dân, trực tiếp “loa” để thông báo,

đôn đốc hoặc động viên bà con tích cực tham gia các chương trình y tế cộng đồng, y tế dự phòng, nhất là việc phòng chống, tiêm chủng các loại bệnh sốt bại liệt, xuất huyết, sốt rét v.v... Ông tâm sự: “Thực tế, trình độ nhận thức về y học của nhiều bà con tại vùng này còn thấp. Nếu mình không tích cực đi xuống cơ sở, khu xóm để thông báo, tuyên truyền cho bà con thì hiệu quả sẽ không cao”.

Ông Sáng không chỉ chủ động mà còn năng động và có trách nhiệm cao trong công tác. Từ bộ tăng âm (loa, ampli) hư, cũ của ngành văn hóa – thông tin thải ra, ông đã đem về bỏ tiền túi ra – sửa lại, mua thêm bình ắc quy, mi-crô... Các thiết bị linh kính này được ông đèo trên chiếc xe honda như là người bạn đường theo ông đi khắp các ngõ trong thị trấn, trong các đợt chiến dịch tuyên truyền những vấn đề có liên quan đến y tế cơ sở, dự phòng. Với ông Sáng, “nắng không e, mưa không ngại” thậm chí cả những khi xe bị hư hỏng phải đẩy bộ đến vài cây số trên những đoạn đường dốc, bụi mù, bùn lầy cũng không làm ông nản lòng.

Và tiếng loa quen thuộc của ông lại vang lên.

Vươn lên từ đói nghèo, nuôi hai con học đại học

Năm 1992, rời tỉnh Thái Bình vào sinh sống tại phường Bình Đa (TP. Biên Hòa) với hai bàn tay trắng, anh chị Hoàng Văn Nam (46 tuổi) và Hoàng Thị Nhài (41 tuổi) cùng ba đứa con nhỏ phải chật vật lắm mới sống tạm được qua ngày. Ba năm làm ăn cật lực, kinh tế gia đình cũng không khá lên được. Do không có vốn, không có nghề nghiệp ổn định nên anh chị phải làm thuê làm mướn để kiếm sống, thậm chí các con của anh chị cũng không có được một chiếc cặp lành lặn để đi học. Ý chí vươn lên trong cuộc sống và quyết tâm nuôi các con ăn học đến nơi đến chốn đã khiến anh chị không từ nan việc gì.

Năm 1995 và 1996, được Ban XĐGN phường Bình Đa cho vay hai đợt vốn hỗ trợ, mỗi đợt 2 triệu đồng, anh chị đầu tư nuôi lứa heo đầu tiên, sau đó gây

nái, xuất chuồng heo thịt, giữ lại heo con để tiếp tục gây đàn. Cứ thế, hết lứa heo 110 đến lứa heo kia lần lượt xuất chuồng đã giúp anh chị tích lũy được một số vốn khá khá. Đến khi thấy nuôi heo trở nên bấp bênh, anh chị chuyển sang làm nghề đan mây bọc các loại bình gốm xuất khẩu của HTX mây tre lá Hiệp Lực. Vừa trực tiếp đan, vừa nhận hàng về giao cho các hộ khác cùng làm nên đời sống kinh tế của anh chị khá lên thấy rõ. Song, điều vui mừng nhất của anh chị là có thể đủ sức nuôi các con ăn học đàng hoàng. Con gái lớn Hoàng Mai Lan hiện học năm thứ hai Trường đại học sư phạm. Tâm sự với chúng tôi về quyết định chọn khoa Toán trường sư phạm, trong khi đậu một lúc vào 4 trường đại học (Bưu chính viễn thông, Kinh tế, Sư phạm và Ngoại thương), Lan nói: “Vẫn biết học những ngành kia khi ra trường sẽ kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng vì yêu nghề dạy học, nên em quyết định chọn nghề này để không phụ công ơn của thầy cô đã dạy dỗ và giúp đỡ trong những ngày gia đình còn khó khăn”. Còn con gái thứ hai Hoàng Anh cũng đậu vào hai trường ĐH kinh tế và ngoại thương; hiện Hoàng Anh đang theo học năm thứ nhất trường ĐH kinh tế.

Giờ đây, tuy cuộc sống đã khấm khá, nhưng mỗi tháng phải chi trên 1 triệu đồng cho hai con ăn học ở TP.HCM nên anh chị có phần vất vả hơn, nhưng nhờ sự hỗ trợ của Sở LĐ-TBXH tỉnh (mỗi năm 1 triệu đồng học phí cho Mai Lan) nên đỡ được phần nào gánh nặng cho anh chị. Nói về chuyện vươn lên từ đói nghèo, anh Nam cho biết: “Ai giàu lên mà không bắt đầu từ nghèo khó! Chúng tôi luôn nghĩ, tìm cách thoát ra khỏi cảnh túng quẫn bằng chính sự chăm chỉ, nhẫn nại của mình. Để có được hôm nay, phải hết sức cảm ơn sự giúp đỡ của quỹ XĐGN phường Bình Đa, HTX Hiệp Lực đã giúp vốn và công ăn việc làm cho chúng tôi”. Được biết, trong thời gian tới, anh chị sẽ nhận làm đại lý hàng đan lát mây tre cho HTX Hiệp Lực để mở rộng sản xuất và có điều kiện giúp đỡ những người nghèo quanh mình.

PHƯƠNG LIÊU

Người nổi những bờ vui

Người ta gọi anh Nguyễn Văn Chấn, sinh năm 1960, Phó chánh án TAND huyện Xuân Lộc, bằng cái tên trù mẩn như thế.

Thật vậy, hơn 20 năm công tác ở ngành tòa án và mỗi ngày phải đi về gần 50 cây số, anh vẫn miệt mài với công việc của mình. Một phần do yêu nghề, một phần do kinh tế gia đình tương đối ổn định đã giúp anh yên tâm với trách nhiệm được giao. Những năm trước, anh Chấn chuyên trách án hôn nhân – gia đình. Khi làm Phó chánh án, anh chịu trách nhiệm các án dân sự. Có thời kỳ, đồng chí chánh án bận đi học, anh kiêm nhiệm luôn cả án hình sự. Tuy nhiên, theo lời bộc bạch của anh, điều làm cho anh quan tâm nhất là thời gian gần đây các vụ án hôn nhân – gia đình có chiều hướng tăng cao.

Trong thực tế xã hội hiện nay, nhiều tệ nạn xã hội đang có chiều hướng gia tăng. Trong đó có nạn cờ bạc, rượu chè dẫn đến hành vi ngược đãi vợ con đã làm cho nhiều gia đình tan vỡ hạnh phúc. Trước tình trạng này, anh Chấn suy nghĩ làm thế nào để hạn chế đến mức thấp nhất những đổ vỡ đáng tiếc. Cho nên mỗi lần giải quyết án hôn nhân, anh dành thời gian nghiên cứu kỹ nguyên nhân và các diễn biến tình cảm phức tạp của mỗi bên. Trên cơ sở đó anh giải thích, phân tích, khuyên nhủ để từng người nghe ra, nhận thấy các mặt ưu khuyết của mình để thay đổi ý định, kịp thời cứu vãn gia đình khỏi nguy cơ tan đàn xẻ nghé.

Cứ thế, nhiều năm qua, anh Chấn cũng không nhớ hết đã “nói” được bao nhiêu những “bờ vui hạnh phúc”. Tuy nhiên, anh chẳng bao giờ hài lòng với những gì đã làm được. 10% số án hôn nhân được hòa giải đoàn tụ trong mấy tháng đầu năm 1999 là nổi trăn trở cho những người thụ lý giải quyết án. Phải làm gì để giảm tối đa tỷ lệ tan vỡ của các gia đình là ước mong lớn nhất trong tâm tư của anh Nguyễn Văn Chấn.

Rô-bin-xơn ở... cù lao Ma!

Năm 1989, sau khi công trình thủy điện Trị An (TA) hoàn tất, gò đất có tên cù lao Ma được sáp nhập vào lâm trường Hiếu Liêm thuộc ấp 1, xã Trị An, huyện Vĩnh Cửu. Tại đây, xuất hiện căn chòi của anh Nguyễn Văn Thắng, quê xã Hà Toại, tỉnh Thanh Hóa. Anh Thắng là công nhân Công ty cơ giới xây lắp số 9 (Bộ xây dựng), một đơn vị tham gia xây dựng công trình thủy điện TA. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, do thiếu việc làm, công ty này đã điều anh Thắng bám lại cù lao Ma để trồng cây gây rừng và bảo vệ rừng trên phần đất có tổng diện tích 25 hécta (trong đó có cù lao Ma) được tỉnh Đồng Nai chấp thuận giao cho đơn vị này khai thác trồng rừng.

Sống cheo leo, thui thủi một mình nơi hoang vắng, xa quê, xa gia đình, bạn bè, đồng nghiệp. Hàng ngày, anh Thắng chỉ biết vui với công việc... khần hoang, chăm sóc cây rừng, làm bạn với các gốc bạch đàn, trầm, xà cừ... Anh sống chủ yếu dựa vào đồng lương công nhân xây dựng 310.000 đồng/tháng. Cố gắng cần kiệm, ăn tiêu dè xẻn, cuối năm 1990, anh mới dành dụm được 450.000 đồng mua một cặp heo con. Cặp heo lớn dần, anh bán bớt một con, để nái một con. Lứa đầu heo nái đẻ được 12 con. Cứ thế, với phương châm “lấy ngắn, nuôi dài”, một năm sau (1991), anh quyết định bán toàn bộ đàn heo, lấy tiền tậu 3 con bò (1 đực, 2 cái). “Nuôi bò vừa đỡ vất vả, vừa giúp tôi đẩy sạch cỏ dại”. Anh Thắng nói đùa như vậy. Nhờ nguồn cỏ dồi dào, hợp phong thổ nên đàn bò mắn đẻ, chỉ hơn 3 năm sau, anh đã có trong tay đàn bò 10 con. Lúc này, anh mới nghĩ đến 5 hécta đất hoang hóa ở cù lao Ma, mà trước đây công ty chủ quản của anh cho là khu đất “chó ăn đá, gà ăn muối”, không thể trồng cây gây rừng được! Thế là anh bán bớt con bò, lấy vốn thuê máy ủi, máy cày, nhân công ra sức cải tạo 5 hécta đất đó, trồng các giống bạch

đàn, trầm lai, xà cừ... Đàn bò vẫn tiếp tục sinh sôi nảy nở. 5 hécta rừng anh trồng tiếp tục phát triển. Tính đến nay, sau đúng 10 năm ở lại cù lao Ma, anh Thắng đã khai thác được gần 1.500 xi-te gỗ do anh trồng và đàn bò đã tăng lên 35 con, tổng giá trị tài sản khoảng 100 triệu đồng! Anh tâm sự: “Bây giờ, ở tuổi 43, có được một tài sản như vậy, nhưng tôi chẳng khi nào dám ăn xài hoang phí. Phải tiếp tục lao động cật lực hơn nữa để sau này có điều kiện cho 3 đứa con tôi ăn học đến nơi đến chốn vì hiện chúng còn bé quá”.

LÊ HOÀNG

Xã đội trưởng người *Châu Ro* luôn biết chăm lo việc nước...

Tạ Quang Thương là người dân tộc Châu Ro duy nhất làm xã đội trưởng, trong số 163 xã, phường toàn tỉnh. Và điều đáng khen là những năm gần đây, phong trào DQTV của Xuân Thiện luôn đạt được nhiều thành tích với sự đóng góp tích cực của người xã đội trưởng này.

Năm 1976, khi vừa tròn 18 tuổi, Tạ Quang Thương đã tình nguyện lên đường nhập ngũ. Anh đã từng cùng đồng đội tham gia bảo vệ biên giới phía Tây Nam Tổ quốc và chiến đấu trên chiến trường nước bạn. Năm 1981, Trung đội phó Tạ Quang Thương hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, được xuất ngũ về địa phương. Vừa về đến nhà, thương đã được giao nhiệm vụ làm xã đội phó xã Bình

Lộ và năm 1982, sau khi Bình Lộ được tách ra thành lập xã mới Xuân Thiện, anh được giao nhiệm vụ làm xã đội trưởng cho đến nay. Vốn bản chất thật thà, giàu nhiệt huyết, lại được tôi luyện trong môi trường chiến đấu và học tập của quân đội, Tạ Quang Thương đã nhanh chóng bắt tay vào nhiệm vụ mới bằng cả lòng nhiệt tình và trách nhiệm của một cựu chiến binh. Anh thường xuyên có mặt ở các ấp, nắm tình hình quân số và chất lượng chính trị để đề xuất phương án xây dựng lực lượng, triển khai công tác huấn luyện kỹ chiến thuật và tổ chức diễn tập các phương án hợp đồng chiến đấu bảo vệ địa bàn... Bên cạnh đó, xã đội còn phải thường xuyên triển khai thật tốt các bước công tác tuyển quân hàng năm. Vì thế, suốt 17 năm qua, xã Xuân Thiện luôn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ tuyển quân của cấp trên giao. Đồng thời hoàn thành tốt nhiệm vụ trong công tác quân sự địa phương nên nhiều năm liền được công nhận là đơn vị vững mạnh toàn diện trong phong trào thi đua quyết thắng. Với mức phụ cấp 280 ngàn đồng một tháng, không thể đủ trang trải cho sinh hoạt của riêng anh, nhưng bù lại Thương có người vợ hiền là Diệu

Thị Tim, cùng người dân tộc Châu Ro, một công nhân giỏi của nông trường cao su Bình Lộc, luôn có mức thu nhập cao gấp 3-4 lần so với Thương, đã giúp cho cuộc sống sinh hoạt trong gia đình gồm 4 miệng ăn được tạm ổn, tạo điều kiện cho Thương hoàn thành nhiệm vụ...

DƯƠNG THI

PHẠM HỮU NGÔN – lập trình viên tin học nhí!

Trong hội thi tin học trẻ không chuyên Đồng Nai lần thứ 3 vừa qua, Phạm Hữu Ngôn đã thi vượt cấp (thi khối PTTH thay vì khối THCS) và em đã đạt được kết quả thật đáng nể: giải nhất phần lập trình Pascal; giải nhất phần mềm sáng tạo và giải khuyến khích phần ứng dụng!

Phạm Hữu Ngôn đến với tin học từ năm học lớp 6 nhưng đến năm học lớp 7 em mới chính thức sắp xếp thời gian đi học tin học ở Nhà thiếu nhi Đồng Nai. Ngay năm đó, em dự thi và đã đoạt giải nhì chương trình THCS và giải nhì phần mềm sáng tạo “chương trình rèn luyện đội viên” tại Hội thi tin học trẻ không chuyên của tỉnh lần thứ nhất. Năm sau, em tiếp tục dự thi và đã đoạt giải nhất khối THCS, giải nhất phần mềm sáng tạo “dạy

tiếng Anh cho trẻ bằng hình ảnh”. Với kết quả này, Ngôn được ra Hà Nội dự hội thi tin học trẻ không chuyên toàn quốc và em đã mang về cho Đồng Nai giải 3 quốc gia phần lập trình Pascal và giải nhì phần mềm “dạy tiếng Anh cho trẻ em bằng hình ảnh”. Cứ thế, thành tích của Ngôn trong lĩnh vực tin học ngày một dày thêm.

Là con cả trong một gia đình có 3 người con, Hữu Ngôn luôn tự nhủ phải ráng học để “làm gương” cho các em noi theo. Thế là, suốt 9 năm học phổ thông em đều liên tục là học sinh giỏi. Ước mơ lớn nhất của Hữu Ngôn là được trở thành lập trình viên tin học chuyên nghiệp để cho ra đời nhiều phần mềm ứng dụng có giá trị, giúp ích cho đời...

Trong những ngày này, Hữu Ngôn lại say sưa ngồi bên máy vi tính để hoàn thiện chương trình phần mềm “dạy tiếng Anh cho trẻ em bằng hình ảnh” phần nâng cao để chuẩn bị tham dự Hội thi tin học trẻ không chuyên toàn quốc lần V sẽ diễn ra tại thành phố Hồ Chí Minh vào tháng 7 này. Với em, mọi việc chỉ mới bắt đầu...

Một chủ lò gạch giàu tình nhân ái

Không phải ngẫu nhiên mà nhiều người dân ở ấp Tân Mỹ, phường Bửu Hòa, TP. Biên Hòa có nhận xét về chị Nguyễn Thị Vân - chủ cơ sở sản xuất gạch ngói Hồng Vân như là một con người bình dân, rộng rãi và hay thương người. Bởi lẽ, trong công việc làm ăn, chẳng khi nào chị xem mình là chủ cả, mà lúc nào cũng xắn tay áo tham gia lao động, hòa mình với người làm công. Mặt khác, chưa thấy khi nào chị từ chối đóng góp hoặc tham gia vào các công việc công ích, từ thiện xã hội. Nghe ai khổ hoặc có hoàn cảnh khó khăn, bất hạnh thì giúp. Nhiều khi chị còn hăng hái vận động thêm nhiều người cùng giúp. Chỉ 2 năm trở lại đây, chị Vân đã tặng gần 2 vạn viên gạch để xây dựng 2 căn nhà tình thương cho hai cặp vợ chồng mù chuyên đi bán vé số dạo và tặng cho Trung tâm dạy nghề cho người tàn tật Đồng Nai để xây dựng cơ sở. Ngoài ra, hàng tháng chị còn đóng góp 200.000 đồng cho “nồi cháo tình thương” ở Trung tâm nhi đồng

Đồng Nai. Mới đây, trong tháng 7-1999, chị Vân đã tự đứng ra xây dựng căn nhà tình thương cho bà Hồ Thị Ba, 56 tuổi, thương binh, là vợ liệt sĩ, ở ấp Thuận An, xã Sông Thao, huyện Thống Nhất. Nói về việc làm này, chị xúc động kể: “Tôi biết chị Ba từ thời cùng tham gia hoạt động cách mạng. Trong một dịp đi quan hệ công việc làm ăn ở huyện Thống Nhất, tôi tìm đến nhà để thăm chị. Nhưng tôi không ngờ, sau 24 năm sau ngày giải phóng, 5 mẹ con chị vẫn sống trong căn chòi lá dột nát, hàng ngày phải đi làm mướn kiếm sống, con cái đều không biết chữ. Mỗi khi trở trời, thần kinh của chị Ba không được bình thường; do di chứng của những lần bị địch tra tấn trước kia. Nhìn các bằng khen, huân, huy chương của chị treo nơi vách không ra vách, tôi ray rứt và xúc động quá, nên quyết định bỏ tiền ra xây cho chị căn nhà này. Tôi làm vậy, không chỉ là tình người, mà còn là tình đồng chí nữa”.

Sống giản dị, hay giúp người là bản chất của chị Nguyễn Thị Vân. Còn việc lo làm ăn cho khá để có điều kiện giúp người là nỗi ước mong thầm kín của chị.

TRẦN BẢO NGỌC - thánh thót tiếng đàn tranh

Trong ký ức tuổi thơ, Trần Bảo Ngọc không thể nào quên cảm giác rạo rức, vui mừng mỗi khi hè về được ba mẹ đưa đi thăm ông ngoại sống ở tỉnh Đồng Tháp. Mỗi dịp như thế, Bảo Ngọc lại say sưa ngồi nghe ông gảy đàn tranh. Cũng từ đó, Bảo Ngọc ao ước được đi học đàn tranh. Rồi mùa hè 1993, khi vừa học xong lớp 3, Bảo Ngọc được ba mẹ cho đi học đàn tranh ở Nhà thiếu nhi Đồng Nao. Bao bỡ ngỡ khó khăn rồi cũng qua đi, càng học, Bảo Ngọc càng cảm thấy yêu thích hơn tiếng đàn tranh réo rắt. Rồi cũng từ đó Bảo Ngọc theo học đàn tranh ở Trường trung học văn hóa - nghệ

thuật Đồng Nai...

Nhờ biết sắp xếp thời gian hợp lý, Bảo Ngọc vừa học tốt văn hóa (9 năm liền là học sinh khá, giỏi) vừa chăm chỉ trau chuốt tiếng đàn. Hè năm nay, khi vừa học xong lớp 9, Trường THCS Tân An và năm thứ 6 lớp đàn tranh của Trường trung học văn hóa - nghệ thuật Đồng Nai, lần đầu tiên, Bảo Ngọc đã tham dự “Liên hoan đàn tranh, guitar, organ thiếu nhi Đồng Nai hè 1999”. Thật bất ngờ và xúc động khi em đã vượt lên đoạt giải nhất với tác phẩm *Mùa thu trên quê hương*. Bảo Ngọc cho biết: “Sau 6 năm miệt mài học tập, em đã không phụ lòng tin của các thầy cô. Giờ đây, em nghĩ mình càng cố gắng hơn nữa để có thể tham dự Liên hoan tài năng trẻ đàn tranh thành phố Hồ Chí Minh...”.

KIM TUẤN

Nữ chủ tịch Hội người cao tuổi xã Phước Thiện – ‘ĐIỂM TỰA’ CHO NGƯỜI GIÀ Ở ĐỊA PHƯƠNG

Đó là nhận xét của lớp người cao tuổi ở xã Phước Thiện (huyện Nhơn Trạch) khi nhắc đến bà Đặng Thị Chín Mối, tuy đã 70 tuổi mà vẫn nhiệt tình với hoạt động xã hội...

Trong hai thời kỳ kháng chiến chống Pháp và đánh Mỹ, bà Chín là cơ sở hoạt động bí mật của cách mạng. Những thành tích của bà được nhiều người dân ở ấp Bến Sắn biết đến qua việc tiếp tế lương thực, thuốc men, nuôi dưỡng phong trào du kích, tham gia đấu tranh chính trị tại địa phương. Đồng chí Nguyễn Văn Thà (Mười Thà), người đã từng chiến đấu ở đây trong những năm tháng chiến

tranh khốc liệt và giữ chức quận đội trưởng quận Nhơn Trạch, trước khi qua đời đã xác nhận với những lời đầy tâm huyết: “Chị Chín Mối là cơ sở hoạt động bí mật, đã có nhiều công lao góp sức vào thắng lợi của 4 trận đánh lớn ở địa phương... Đặc biệt là trận đánh diệt bọn sĩ quan “bình định đặc biệt” do tên đại úy Trọng cầm đầu có cố vấn Mỹ chỉ huy, thu toàn bộ vũ khí, tài liệu, máy móc quan trọng của địch...”.

Sau ngày giải phóng, bà Chín được chính quyền cách mạng giao trọng trách làm chủ tịch Hội phụ nữ xã Phước Thiên. Do có nhiều công lao đóng góp cho việc xây dựng và phát triển phong trào phụ nữ xã, bà đã được trung ương Hội phụ nữ tặng thưởng huy hiệu “Vì sự nghiệp giải phóng phụ nữ”. Đến năm 1992, sau một cơn bệnh làm liệt hai chân, bà Chín mới chịu tạm ngưng công tác nhưng trong lòng lúc nào cũng dõi theo mọi hoạt động, bước đi của phong trào trong xã.

Hiểu được nỗi lòng của bà Chín, nên sau khi Nhà nước có chủ trương thành lập tổ chức Hội người cao tuổi (NCT) ở cấp xã, phường, Đảng ủy và UBMTTQ xã Phước Thiên đã mời bà Chín tham

gia vào BCH Hội với chức trách phó chủ tịch. Lúc này, dù tuổi đã ngoài lục tuần, chân yếu vì liệt, mỗi bước đi phải chống nạng rất cực nhọc, phải nhờ hai vị trong BCH Hội NCT dìu dắt, trong khi đó hoàn cảnh kinh tế gia đình lại khó khăn, nhưng bà Chín vẫn không hề than vãn, ngán ngại mà vẫn đến với các hội viên NCT ở cơ sở bất kể mưa nắng, đường sá đi lại khó khăn. Trong suy nghĩ và hành động, bà Chín luôn lấy công việc xã hội, xóm làng làm niềm vui của tuổi già. Bà còn tự nguyện tham gia vào tổ y học dân tộc của xã, vừa cắt lể, khám bệnh, bốc thuốc cứu giúp người già bệnh tật, vừa tự trị bệnh cho bản thân... Nhờ vậy, sau một thời gian tham gia công tác Hội NCT của xã, bà Chín đã vượt qua được bệnh tật. Đến nay bà đã tự đi lại được bằng chính đôi chân của mình. Sức khỏe được khôi phục, bà lại được bầu làm chủ tịch Hội NCT xã...

Tấm gương phấn đấu, nỗ lực vượt qua bệnh tật, gắn bó với phong trào của bà Chín Mỗi đã có tác dụng thuyết phục, lôi kéo ngày càng đông số NCT trong xã đến với tổ chức Hội ở cơ sở. Đến nay, Hội NCT của xã Phước Thiên đã tập hợp được

hơn 520 cụ tham gia sinh hoạt thường xuyên trong các chi hội của 4 ấp và tổ hưu trí của xã; là lực lượng nòng cốt trong cuộc vận động “toàn dân đoàn kết xây dựng cuộc sống mới ở khu dân cư”, thu hút 630 gia đình đăng ký, trong đó 436 hộ đã được xét công nhận đạt tiêu chuẩn “gia đình, ông bà, cha mẹ mẫu mực, con cháu hiếu thảo”...

Tại hội nghị biểu dương Hội NCT toàn tỉnh vừa qua, Chủ tịch UBMTTQ tỉnh đã nhận xét: “Tuy bà Chín Mới là nữ chủ tịch Hội NCT duy nhất trong số 163 xã, phường; nhưng phong trào ở xã Phước Thiện vẫn không hề thua kém các đơn vị bạn trong tỉnh...”.

THIÊN LÝ

Người mua phiếu công trái 10 triệu đồng

Đó là ông Nguyễn Văn Út, năm nay vừa tròn 61 tuổi, cư ngụ ở xã Đại Phước, huyện Nhơn Trạch. Cuộc sống gia đình ông chủ yếu sống dựa vào nghề kinh doanh hàng trang trí nội thất và 3 hécta rẫy tràm bông vàng và trồng điều. Gia đình còn phải lo cho 9 người con ăn học đến nơi đến chốn. Trong đó có 5 người con đã và đang học đại học và 3 người đã đi làm. Cuộc sống của ông cũng không giàu có lắm. Nhưng trong đợt vận động mua công trái xây dựng Tổ quốc, ông Nguyễn Văn Út đã không ngần ngại bàn với vợ thống nhất đem số tiền dành dụm được 10 triệu đồng mua 5 phiếu công trái, mỗi phiếu 2 triệu đồng. Khi được hỏi về suy nghĩ của mình, ông Nguyễn Văn Út vui vẻ

cho biết: “Tôi mua công trái là rất có ý nghĩa, vì vừa đóng góp để xây dựng Tổ quốc, vừa giúp vợ chồng tôi dưỡng già sau này. Được biết, đến thời điểm này (6-7-1999) ông Nguyễn Văn Út là hộ kinh doanh cá thể đầu tiên của huyện Nhơn Trạch mua phiếu công trái cao nhất. Ngoài ra ông còn tích cực tham gia các phong trào đóng góp xây dựng ở địa phương.

HOA ĐIỂM

(Đài TT Nhơn Trạch)

“Ông *XUÂN* xóa đói”!

Ở xã Xuân Thiện, huyện Long Khánh, nhiều người thường gọi ông Lê Đình Xuân bằng cái tên khá lạ là “ông Xuân xóa đói”. Vì lẽ, ông là cán bộ chuyên trách công tác xóa đói giảm nghèo của xã, hoạt động tích cực cho phong trào địa phương. Mười mấy năm tham gia công tác ở xã, 4 năm phụ trách công tác xóa đói giảm nghèo, ông Xuân rất am hiểu hoàn cảnh của từng hộ dân trong xã mình. Ai đói, ai nghèo, ông đều biết. Do vậy, ông thường xuyên gần gũi với bà con, tìm hiểu điều kiện, khả năng của từng người để có kế hoạch đề xuất cho bà con vay vốn làm ăn. Qua sự giúp đỡ tích cực

của ông, nhiều hộ đói, nghèo ở Xuân Thiện có cơ hội vươn lên, thoát khỏi khó khăn trong cuộc sống. Trong số 199 hộ đói nghèo toàn xã, đến nay đã có 104 hộ thoát được cảnh đói nghèo mà xuất phát ban đầu có bàn tay của ông Xuân. Chẳng hạn vợ chồng anh Hoàng Văn Nam có 4 con, không có đất đai, nhà cửa, phải đi làm thuê, làm mướn kiếm sống. Được đồng vốn xóa đói giảm nghèo giúp sức, sau 4 năm cật lực làm ăn, anh Nam đã trở nên giàu có, mua đất, cất được nhà, cuộc sống ổn định. Hoặc trường hợp của anh Nguyễn Văn Tâm, con đông, nhà bữa đói, bữa no. Nhờ vay vốn xóa đói giảm nghèo, anh phát triển nghề nuôi thỏ. Đến nay, vợ chồng anh không phải đi làm thuê làm mướn nữa mà còn có tiền cho con ăn học v.v...

Cứ mỗi lần có thêm một hộ trong xã thoát qua đói nghèo là ông Xuân vui lắm. Ông tâm sự với chúng tôi: “Trước đây, tôi cũng nghèo xơ nghèo xác, cho nên thấy bà con lâm vào hoàn cảnh ấy tui rất thông cảm và tạo mọi điều kiện để bà con có cơ hội mà ăn. Dân giàu thì nước mới mạnh mà!”.

ĐỨC VIỆT

Gắn bó, sát cánh với người lao động là cách học hỏi thực tế tốt nhất

Dù tham gia vào ngành chế biến gỗ ở Công ty Việt Giai mới hơn 4 năm nhưng anh Nguyễn Đức Ngọ đã khá thành công trong chuyên môn cũng như các nhiệm vụ khác được giao. Trong buổi giao lưu “gương sáng người lao động” do Liên đoàn lao động TP. Biên Hòa tổ chức, anh Ngọ đã được đại biểu tán thưởng nhiệt liệt khi anh nói về mình, về công việc.

Anh cho biết, tuy mới được thành lập hơn 4 năm nay, phải trải qua nhiều khó khăn thăng trầm trong tình hình sản xuất, chế biến gỗ nhưng Công ty Việt Giai đã có những bước phát triển rõ nét. Từ 350 lao động ban đầu, đến nay nhờ làm ăn có hiệu quả, công ty đã thu hút trên 450 lao động. Vào

cuối tháng 7 tới đây, công ty sẽ đưa vào một phân xưởng mới với các trang thiết bị được nhập từ Nhật Bản và Hàn Quốc. Nếu chính thức đi vào sản xuất, phân xưởng mới này có khả năng giải quyết việc làm cho trên 100 lao động nữa... Trong quá trình tham gia sản xuất, anh Ngọ đã góp nhiều sáng kiến có giá trị trong cải tiến kỹ thuật, nâng cao hiệu quả sản xuất; từ đó được tin nhiệm giao phụ trách phân xưởng trưởng, sau đó được bầu vào BCH công đoàn cơ sở. Với nhiệm vụ phân xưởng trưởng điều hành và quản lý gần 100 công nhân, anh đã trực tiếp hướng dẫn cho công nhân có tác phong công nghiệp và rèn luyện nhân phẩm, đạo đức tốt... Vậy bí quyết nào giúp anh thành công, được mọi người tin yêu? Anh khiêm tốn trả lời, thành tích của anh hôm nay nói riêng và cả công ty nói chung đều do tập thể góp sức. Do vậy, gắn trách nhiệm cho người lao động không chỉ là công việc mà còn phải vì quyền lợi hợp pháp, phù hợp với từng vị trí của người lao động. Với tâm niệm này nên ngoài việc đầu tư học hỏi, nâng cao trình độ để sáng tạo trong công việc, anh luôn gắn bó, sát cánh với công nhân lao động. Bởi theo anh, đó là cách giải quyết kịp thời những

vướng mắc trong chuyên môn và cả đời sống công nhân; đồng thời đó cũng là cách học trực diện, thực tế để có thể rút ra được những kinh nghiệm quý giá. Chính sự gần gũi với công nhân để chia sẻ, động viên nhau đã kích thích họ cố gắng, tập trung tốt vào công việc, nhiệm vụ được giao...

T.N

Niềm hạnh phúc của một gia đình thương binh...

Vợ chồng anh Lê Hồng Thái và chị Phạm Thị Nga ở phường Trung Dũng, Biên Hòa đều là thương binh. Mọi thứ bắt đầu bằng hai bàn tay trắng với tình trạng thương tật đáng ngại của anh (thương binh 1/4, mất sức 81%) và chị (thương binh 4/4) – thật vô cùng khó khăn. Nhưng rồi anh động viên chị: “Còn sức còn làm, tại sao mọi người làm được mà mình lại không?”. Thế rồi gom góp tài sản ít ỏi, rời quê hương Ninh Bình vào Đồng Nai (Xuân Bảo – Xuân Lộc) lập nghiệp. Được 5 sào đất trồng điều là cơ ngơi ban đầu. Khi mọi thứ bắt đầu tạm ổn thì tình trạng sức khỏe của cả anh lẫn chị đều không cho phép gắn bó với đất đai, ruộng đồng nữa. Một lần nữa lại tính đường đến Biên Hòa làm ăn sinh sống. Tiện tặn với đồng lương chính sách chưa đến 450 ngàn đồng của cả hai vợ

chồng trong một tháng, cuộc sống vẫn không thoát cảnh gieo neo. Nhưng nhờ anh em, bạn bè giúp đỡ, chỉ bảo mỗi lái làm ăn lương thiện, anh chị cũng đã cải thiện được phần nào kinh tế gia đình. Năm người con của anh chị đều được học hành tử tế (hai con lớn đã đi làm). Gia đình anh chị Thái – Nga bây giờ chỉ thuộc diện “đủ ăn” ở địa phương nhưng điều mọi người bắt gặp trước tiên ở đây vẫn là hạnh phúc. Vâng, vợ chồng thơn thảo, con cái ngoan hiền trong một gia đình là điều mơ ước của nhiều người. Nhưng con ngất, đau đầu, đổ mồ hôi... thường xuyên hành hạ anh Thái mỗi khi trái gió, trở trời. Nhưng không vì thế mà anh lấy làm tiếc về sự cống hiến của mình. Anh bảo: “Có thể mới quý trọng mọi giá trị bình thường trong cuộc sống”. Các chế độ, chính sách Nhà nước dành cho một gia đình thương binh như anh hiện nay đã đủ chưa? Anh Thái cười hài lòng: “Được ưu ái hết mức, con tôi mới được học hành đến nơi đến chốn, chứ vợ chồng lấy tiền đâu ra mà lo? Hơn nữa, tôi nghĩ, mình còn sức cứ còn làm, đừng dựa dẫm, lừa dối Nhà nước để làm hoen ố lý tưởng một thời của lớp thanh niên chúng tôi hăng hái tràn lên tuyến lửa...”.